

கி.வா. பார்வையில் எழு பெரு வள்ளல்கள்

ரா. நாகேந்திரன் அ. *

அ தமிழ்த்துறை, அரசு கலை மற்றும் அறிவியல் கல்லூரி, மதுரை காமராசர் பல்கலைக் கழகத்துடன் இணைவுப் பெற்றது, அருப்புக்கோட்டை-626134, தமிழ்நாடு, இந்தியா.

The Seven Great Philanthropists in the view of Ki.Va. Jagannathan

R. Nagendran a, *

^a Department of Tamil, Government Arts and Science College, Affiliated to Madurai Kamaraj University, Aruppukottai-626134, Tamil Nadu, India

* Corresponding Author:
rnagendran62@gmail.com

Received: 05-12-2021
Revised: 27-04-2022
Accepted: 06-05-2022
Published: 30-07-2022

ABSTRACT

Mannan is distinguished in war and valour. The king may be a Vendan, a petty king or a Philanthropist. Such persons are distinguished by their gifts rather than by war and valor. In this way people like Velbari, Began, Kari, Ai, Nalli, Atiyan, Ori etc. are mentioned. Ki.Va. Jagannathan has written a book called 'Eluperu Vallals' about these philanthropists. Awards and prizes are given from time to time by organizations such as the government to encourage creators. Especially nowadays, awards such as Sahitya Academy Award, Jnan Peetha Award, Tamil Nadu Government Award etc. are given. In this way in order to analyze the book 'Eluperu Vallals' among their various nationalized books, this review is based on the news about Kadayelu Vallals found in the Sangam literature. This article examines the status of creations and awards, nationalized books, works of Ki.Va. Jagannathan, Vallams and Kodaim, Velbari, Bagan, Bhakti, Kari, Ori, Ai, Nalli and Vallams.

Keywords: Ki.Va. Jagannathan, Seven Great Philanthropists, Velbari, Began, Kari, Ai, Nalli, Atiyan, Ori

முன்னுரை

இலக்கியங்கள் மனித வாழ்வியலை எடுத்துக்காட்டும் அதேவேளையில் அக்கால வரலாற்றினையும் எடுத்துக்காட்டுகின்றன. குறிப்பாக அக இலக்கியங்கள் காட்டும் வரலாற்றினையிட புறஇலக்கியங்கள் வெளிப்படுத்தும் வரலாறுகள் மிக அதிகம் என்றே சொல்லலாம். சங்க இலக்கியங்கள் முதலாக தற்கால இலக்கியங்கள் வரை எண்ணற்ற இலக்கியங்கள் மனித வாழ்வியலோடு வரலாற்றினையும் எடுத்துக்காட்டுவதில் எந்தவித சந்தேகமுமில்லை. நவீன இலக்கியங்கள் என்று குறிப்பிடப்படும் கவிதை, சிறுகதை, புதினம் முதலான இலக்கியங்கள் நடைமுறை வாழ்வியலையும், யதார்த்த நிலையினையும் வெளிப்படுத்துகின்றன. மக்களின் வாழ்வியலையும் நடைமுறை வாழ்க்கையையும் எடுத்துக்காட்டும். அத்தகைய இலக்கியங்கள் வளர்ச்சி அடைவதற்காகவும், அவ்வாறான இலக்கியங்களைப் படைக்கும் படைப்பாளர்களை ஊக்குவிப்பதற்காகவும் அரசு முதலான பல்வேறு அமைப்புகள் விருதுகளையும், பரிசுகளையும் வழங்கி வருகின்றன. அவ்வகையில் பல நூல்கள் அரசால் நாட்டுடைமையாக்கப்பட்டு உள்ளன. மிகச்சிறந்த சான்றோர்களின் படைப்புகள் மக்களுக்குத் தங்கு தடையின்றி கிடைக்க இது போன்ற முயற்சிகள் அரசால் மேற்கொள்ளப்படுகின்றன. நாட்டுடைமையாக்கப்பட்ட நூல்களில் 'கி. வாஜெகந்நாதனின் எழுபெரு வள்ளல்கள்' என்ற நூலினை

ஆய்வு செய்யும் விதமாக இக்கட்டுரை அமைகின்றது. இந்நூல் 2007-08 ஆம் ஆண்டு தமிழக அரசினால் நாட்டுடைமையாக்கப்பட்டது.

படைப்புகளும் விருதுகளும்

நவீனகால இலக்கியம் என்று அழைக்கப்படுகின்ற கவிதை, சிறுகதை, புதினம், கட்டுரை முதலானவை தற்காலத்தில் மக்களிடையே மிகவும் புகழ் பெற்றவையாகவே உள்ளன. மேற்கண்ட இலக்கியங்களைப் படைக்கின்ற படைப்பாளர்களை ஊக்குவிக்கும் பொருட்டு விருதுகளும் பரிசுகளும் அரசு முதலான அமைப்புகளால் அவ்வப்போது வழங்கப்பட்டு வருகின்றன. குறிப்பாகத் தற்காலத்தில் சாகித்திய அகாடெமி விருது, ஞானபீட விருது தமிழக அரசு விருது, முதலான விருதுகள் வழங்கப்படுகின்றன. இவ்விருதுகளோடு படைப்பாளர்களுக்கு ஊக்கத்தொகையும் கொடுக்கப்படுகின்றன. ஒரு படைப்பாளன் தன்னுடைய படைப்பினை உருவாக்கும்பொழுது கிடைக்கும் ஆதரவினைவிட அப்படைப்பு இதுபோன்ற விருதுகள் கிடைக்கும்போது இன்னும் சற்று கூடுதலான ஆதரவு கிடைக்கப் பெறுகின்றது.

நாட்டுடைமையாக்கப்பட்ட நூல்கள்

அறிஞர் பெருமக்களின் நூல்கள் மக்களிடையே தங்குதடையின்றி சென்று சேர்வதற்கு அத்தகைய நூல்கள் நாட்டிற்கே உரியதாகச் சொந்தமாக்கப்படுகின்றன. அவை நாட்டுடைமையாக்கப்பட்ட நூல்கள் எனவும் குறிக்கப்படுகின்றன. தமிழ்நாட்டில் தமிழ்மொழி வளர்ச்சிக்கும், தமிழ்ச் சமுதாய முன்னேற்றத்திற்கும் பாடுபட்ட சான்றோர்களின் நூல்கள் பொதுஉரிமை ஆக்கப்பட்டு அவர்தம் மரபுரிமைக்குத் தமிழக அரசு பரிவுத்தொகை வழங்குவதைக் குறிக்கும். தமிழ்மொழி வளர்ச்சி தமிழ்ச் சமுதாய முன்னேற்றம் ஆகியவற்றை நோக்கமாகக் கொண்டு ஆக்கப்பட்ட நூல்கள் தடையின்றி தமிழ் மக்கள் அனைவரையும் சென்று அடைதல் வேண்டும் எனும் நோக்கத்துடன் அவை நாட்டுடைமையாக்கப்படுகின்றன.

கி. வாஜெகந்நாதனின் பணிகள்

கிருஷ்ணராயபுரம் வாசுதேவ ஜெகந்நாதன் என்ற பெயரின் சுருக்கமே கி.வா. ஜெகந்நாதன் என்பதாகும். தமிழ்ச் சான்றோர்களில் குறிப்பிடத்தகுந்தவராக விளங்கிய இவர் அதிகமான் நெடுமான் அஞ்சி, எழுபெரு வள்ளல்கள், வேள்பாரி முதலான பல்வேறு நூல்களை எழுதி உள்ளார். 1967 ஆம் ஆண்டு இவரது 'வீரர் உலகம்' என்னும் இலக்கிய விமர்சனப் படைப்பிற்குச் 'சாகித்திய அகாடெமி விருது' வழங்கப்பட்டுள்ளது.

வள்ளல்களும் கொடையும்

தம்மை நாடி வரும் இரவலர்களுக்குக் கொடுக்கும் பண்பினை உடையவர்கள் வள்ளல்கள் என்றே அழைக்கப்படுகின்றனர். பழங்காலத்தில் வாழ்ந்த மூவேந்தர்கள், குறுநில மன்னர்கள், வள்ளல்கள் முதலானோர் தங்களுடைய போர், வீரம், புலமை போன்றவற்றால் புகழடைந்தனர். மேலும் அவர்கள் மேற்கண்ட செயல்பாடுகளினால் புகழடைவதைக் காட்டிலும் தங்களுடைய கொடைத்திறனால் மிகவும் புகழடைந்தவர்களாகக் குறிப்பிடப்படுகின்றனர். சங்க இலக்கியங்களான புறநானூறு, பதிற்றுப்பத்து முதலான நூல்கள் வள்ளல்கள் பற்றிய செய்திகளை நமக்கு வழங்குகின்றன.

இங்கு கொடை என்பதற்குத் 'தியாகம் புறத்துறை திருவிழா வசவு அடி' என்று சென்னைப் பல்கலைக் கழகத் தமிழ் அகராதி பொருள் தருகின்றது. மேலும் இந்த அகராதி ஈகை என்ற சொல்லுக்குக் 'கொடை பொன் கற்பகம்' என்றும் பொருள் தருகிறது.

சங்ககாலந்தொட்டே பல்வேறு மன்னர்கள், குறுநில அரசர்கள், வள்ளல்கள் வாழ்ந்து இருக்கிறார்கள். அவியன், ஆதன், எழினி, குமணன் முதலானவர்களும் வள்ளல்களைப் போன்றே குறிப்பிடப்படுகின்றனர். இவர்களைப் பற்றி அறிந்து கொள்கின்ற அதேவேளையில் முதலெழு வள்ளல்கள், இடையெழு வள்ளல்கள், கடையெழு வள்ளல்கள் என்ற வகைமையின் அடிப்படையில் வள்ளல்களின் எண்ணிக்கையாக இருபத்தியொன்று என்று கூறப்படுகின்றது. தலையெழு மற்றும் இடையெழு வள்ளல்கள் பற்றிய செய்திகள் மிகக் குறைவாகவே காணப்படுகின்றன. ஆனால் கடையெழு வள்ளல்கள் பற்றிய தகவல்கள் இலக்கியங்களில் பெரும்பான்மையாகக் காணப்படுகின்றன. புறநானூறு, அகநானூறு சிறுபாணாற்றுப்படை முதலான பல்வேறு இலக்கியங்களில் மேற்கண்ட கடையெழு வள்ளல்கள் பற்றிய குறிப்புகள் காணப்படுகின்றன. அத்தகைய குறிப்புகளைக் கொண்டு கி.வா. ஜெகந்நாதன் அவர்கள் தம்முடைய நூலினை வடிவமைத்திருக்கிறார். இதனைத் தம்முடைய நூலின் முன்னுரையில் பின்வருமாறு குறிப்பிடுகிறார்.

“இந்த ஏழு வள்ளல்களின் வரலாறுகளைத் தொடர்ச்சியாகச் சொல்லும் நூல் ஏதும் இல்லையாயினும் சங்க நூல்களில் கிடைக்கும் குறிப்புகளைக் கொண்டு ஒருவாறு அவற்றை உணர்ந்து கொள்ளலாம். சில வள்ளல்களின் வாழ்க்கையில் நடந்த பல நிகழ்ச்சிகள் புலனாகின்றன. வேறுசிலர் வாழ்க்கையின் விரிவு அந்த அளவுக்குத் தெரியவில்லை. பழைய நூல்களில் உள்ள குறிப்புகளைக் கொண்டு ஒருவாறு நிகழ்ச்சிகளைத் தொடர்புபடுத்தி ஏழு வள்ளல்களின் வரலாறுகளையும் இந்த சிறுநூலில் எழுதியிருக்கிறேன்” என்று குறிப்பிடுகின்றார் (Jagannathan, 1959).

மேற்கண்ட முன்னுரைக் குறிப்பினை அடிப்படையாகக் கொண்டு பார்க்கும்பொழுது சங்க இலக்கியங்களில் காணப்படுகின்ற குறிப்புகளை அதாவது பாடல்களைக் கொண்டு கி.வா. ஜெகந்நாதன் தம்முடைய நூலினைப் படைத்திருக்கின்றார். மேலும் சிறுவர்களுக்குப் பயன்படும் வண்ணம் கதைவடிவில் அமைத்திருக்கிறார். இதனை அவர் “தமிழ்நாட்டுச் சிறுவர்களும் சிறுமியரும் இவற்றைப் படித்துப் பயன்பெறக் கூடும் என்பது எண்ணம்” என்கிறார் (Jagannathan, 1959).

மேற்கண்ட தலையெழு, இடையெழு, கடையெழு வள்ளல்களைப் பற்றித் தமிழ் விக்கிப்பீடியா பின்வருமாறு குறிப்பிடுகின்றது. “கடையெழு வள்ளலின் தன்மை என்பது தன்னிடத்து வந்து இரந்தவர்கட்கு இல்லை என்று கூறாமல் கொடுப்பது. ஒருவன் தன்னிடத்து வந்து இரவாமல் அவன் குறிப்பறிந்து ஈதல் என்னும் நிலையில் உள்ளவர்களே இடையெழு வள்ளல்கள். இரவலன் இருக்குமிடத்திற்கே சென்று கொடுப்பவர் தலையெழு வள்ளல் ஆவார்” என்று சோ. வீரப்ப செட்டியார் என்பவர் குறிப்பிடுவதாக விக்கிப்பீடியா குறிப்பிடுகின்றது.

இலக்கியங்களில் கிடைக்கின்ற தரவுகளின் அடிப்படையிலும் செவிவழிச் செய்தியின் அடிப்படையிலும் வள்ளல்கள் குறிப்பிடப்படுகின்றனர். தலையெழு வள்ளல்கள் சகரன், காரி, நளன், துந்துமாரி, நிருதி, செம்பியன், விராடன் போன்றோரும் இடையெழு வள்ளல்கள் அந்திமான், சிசுபாலன், அக்குரன், வக்கிரன், சந்திமான், கன்னன், சந்தன் போன்றோரும் கடையெழு வள்ளல்கள் பாரி, காரி, ஓரி, பேகன், நள்ளி, ஆய், அதிகன் போன்றோரும் குறிப்பிடப்படுகின்றனர்.

மேற்கண்ட வள்ளல்களுள் கடையெழு வள்ளல்கள் பற்றிய குறிப்புகள் மிக அதிகமாகக் கிடைக்கின்றன. பத்துப்பாட்டு இலக்கியத்தில் ஒன்றான சிறுபாணாற்றுப்படை கடையெழு வள்ளல்களைப் பற்றி மிகத் தெளிவாக குறிப்பிடுகின்றது.

“பேகன்-மயிலுக்குப் போர்வை தந்தவன்.

பாரி- முல்லைக்குத் தேர் தந்தவன்.

காரி- ஈர நன்மொழி இரவலர்க்கு ஈந்துக் காத்தவன்.

ஆய்- நாகம் கொடுத்த ஆடையைச் சிவனுக்குக் கொடுத்தவன்.

அதியன்- நெல்லிக்காயை ஒளவைக்குக் கொடுத்தவன்.

நள்ளி- நடைப்பரிகாரம் முட்டாது கொடுத்தவன்.

ஓரி- குறும்பொறை நாட்டையே கூத்தர்க்குக் கொடுத்தவன்”

மேற்கண்ட தகவல்களைத் தவிர அவர்களின் தமிழ் இலக்கியத் தகவல் களஞ்சியம் தருகின்றது (Devira, 2021).

‘நிகண்டுகளில் ஒன்றான ‘பிங்கல நிகண்டு’

“பாரி எழினி நள்ளி ஆய் மலையன்

ஓரி பேகன் இவர் கடைவள்ளல்” என்று குறிப்பிடுகின்றது.

அதேபோன்று மண்டல புருடர் இயற்றிய ‘சூடாமணி நிகண்டு’

“பாரிஆய் எழின்நள்ளி பசுந்தொடை மலையன்பேகன்

ஓரியே கடையில் உற்றோர்” என்று குறிப்பிடுகின்றது.

வேள்பாரி

இவன் முல்லைக்குத் தேர் அளித்த வள்ளலாகக் குறிக்கப்படுகின்றான். தற்பொழுதுள்ள இராமநாதாபுரம் மாவட்டம், திருப்பத்தூர் என்ற ஊரிலிருந்து சில மைல் தூரத்தில் உள்ள பிரான்மலை என்ற பறம்பு மலையில் வேள்பாரி வாழ்ந்து வந்ததாகக் குறிப்பிடப்படுகின்றது. கபிலர் என்னும் புலவர் அவரின் அவைக்களப் புலவராக விளங்கியுள்ளார். எட்டுத்தொகை நூல்களுள் ஒன்றான புறநானூற்றில் வேள்பாரியைக் குறித்து ஏறக்குறைய 21 பாடல்கள் காணப்படுகின்றன. இவற்றில் 20 பாடல்கள் கபிலர் பாடிய பாடல்களாக உள்ளன. முல்லைக்குத் தேர் கொடுத்த செய்தியினைப் பத்துப்பாட்டுள் ஒன்றான சிறுபாணாற்றுப்படை தெரிவிக்கின்றது.

“..... சுரும்பு உண

நறுவீ உறைக்கும் நாகநெடு வழிச்

சிறுவீ முல்லைக்குப் பெருந்தேர் நல்கிய

பிறங்கு வெள்ளருவி வீழும் சாரல்

பறம்பின் கோமான் பாரியும்”

(Swaminatha Iyer, 2009).

சுரும்புகள்

அதாவது வண்டுகள் உண்ணுமாறு தேன் வழங்கும் சிறப்பு உடைய சுரபுன்னைகள் நிறைந்த வழிப்பாதையில் சிறிய பூக்களை உடைய முல்லைக் கொடி பற்றிப் படர்வதற்குக் கொழுகொம்பிற்காகத் தான் ஏறி வந்த தேரைக் கொடுத்து அதில் முல்லைக் கொடியைப் படரவிட்டான் என்ற கருத்தாக மேற்கண்ட பாடலின் விளக்கம் அமைகின்றது.

மேற்கண்ட பாரியின் வள்ளல் தன்மையினைக் கி.வா. ஜெகந்நாதன் தம்முடைய நூலில் பின்வருமாறு குறிப்பிடுகின்றார்.

“பாரி வள்ளல் தேரிலிருந்து இறங்கினான். அங்கே ஒரு முல்லைக்கொடி வளர்ந்திருந்தது. அது பற்றுக்கோடு ஒன்றும் இல்லாமல் காற்றில் அசைந்து கொண்டிருந்தது. முல்லைக் கொடியின் தளர்ச்சியை உடனே போக்க வேண்டும். பாகனை அழைத்துத் தேர்க்குதிரைகளை அவிழ்த்து ஓட்டிவிடச் சொன்னான். பிறகு தேரை இழுத்து அந்தக் கொடி அருகில் கொண்டு வந்து நிறுத்தச் சொன்னான். அருகில் நின்ற தேரின்மேல் அந்தப் பூங்கொடியை எடுத்து விட்டான்” (Jagannathan, 1959).

புறநானூற்றிலும்

பாரி பாரி என்றுபல ஏத்தி

ஒருவர் புகழ்வர் செந்நாப் புலவர்

பாரி ஒருவனும் அல்லன்

மாரியும் உண்டு ஈண்டு உலகுபுரப் பதுவே”

என்று பாரியின் புகழை மழையோடு ஒப்பிட்டுக் குறிப்பிடுகின்றார் (Gurunathan, 2003).

பேகன்

ஆவியர் குலத்தில் வந்தவனாகப் பேகன் என்பவன் குறிப்பிடப்படுகின்றான். இவன் ‘வையாவிக்கோப்பெரும் பேகன்’ என்றும் அழைக்கப்படுகின்றான். மயிலுக்குத் தன்னுடைய போர்வையினைக் கொடுத்தவனாக அறியப்படுகின்றான். இதனை,

“மடத்தகை மாமயில் பனிக்கும் என்றருளி

படாஅம் ஈத்த கெடாஅ நல்லிசை”

மெல்லிய தன்மையுடைய நீலமயில் குளிரால் நடுங்குகின்றதே என்று அதற்கு அருள் செய்து போர்வையைப் போர்த்தி விட்ட அழியாத நற்புகழ் படைத்தவன் பேகன் என்று பரணர் பாடுவதாக என்று புறநானூறு குறிப்பிடுவதை இங்கே குறிப்பிடலாம் (Gurunathan, 2003). இக்கருத்தினை, “எப்படியாவது மயிலின் துயரத்தைப் போக்க வேண்டும் என்று எண்ணிய அவனுக்கு ஒன்றும் தோன்றவில்லை. சட்டென்று தன்மேல் உள்ள விலை உயர்ந்தப் போர்வையை எடுத்தான். மயிலின் அருகே சென்று அதற்குப் போர்த்து விட்டான்” என்று குறிப்பிடுகின்றார் (Jagannathan, 1959).

அதிகமான்

தகடுர் என்ற ஊரினைத் தலைமையிடமாகக் கொண்டு ஆட்சி செய்தவன் அதிகமான் ஆவான். ஓளவைக்கு நெல்லிக்கனியை வழங்கியவனாகக் குறிப்பிடப்படுகின்றான். இதனைக் கி.வா. ஜெகந்நாதன் அவர்கள் “அந்த நெல்லிக்கனி அதிகமானுக்கு உரியது என்பதில் யாருக்கும் ஐயம் இல்லை. கனியைப் பறித்து வந்து இறைவன் முன்வைத்து வழிபட்டார்கள். அச்சமயத்தில் ஓளவையார் அங்கு வந்தார். அதிகமானும் ஓளவையாரிடம் இந்த நெல்லிக்கனியை உண்ணலாமே என்றான். தட்டிலே இருந்த நெல்லிக் கனியை எடுத்து ஓளவையாரின் கையில் கொடுத்தான்” என்று குறிப்பிட்டுள்ளார் (Jagannathan, 1959).

மேற்கண்ட செய்தியினைப் புறநானூறு பின்வருமாறு குறிப்பிடுகின்றது.

“பெருமலை விடரகத்து அருமிசைக்

கொண்ட

சிறியிலை நெல்லித் தீங்கனி குறியாது

ஆதல் நின்னகத்து அடக்கிச்

சாதல் நீங்க, எமக்கு ஈத்தனையே”

ஓளவையார் தனக்குத் தந்த நெல்லிக்கனியை வழங்கியதற்கான காரணத்தினைக் கேட்க அதியமான், “உலகம் அரசர்களால் வாழ்வதில்லை. அறிவு சிறந்த சான்றோர்களால் வாழ்கிறது (Gurunathan, 2003). தங்களைப் போன்ற பெரும்புலவர்கள் வாழ்ந்தால் உலகம் நன்மையை உணரும். இந்த அரிய கனி எங்கே போய்ச் சேர வேண்டுமோ அங்கேதான் போய்ச் சேர்ந்திருக்கிறது” என்று குறிப்பிடுகின்றான் (Jagannathan, 1959).

காரி

திருக்கோவிலுரினைத் தலைநகராகக் கொண்டு ஆட்சி செய்தவன் காரி ஆவான். இவன் மலையமான் திருமுடிக்காரி என்று வழங்கப்படுகின்றான். தன்னை நாடி வருபவர்களுக்கு யானைகளையும் தேர்களையும் குதிரைகளையும் பரிசாக வழங்கி விடுவான். இதனை, “சோழனுக்கோ பாண்டியனுக்கோ சேரனுக்கோ துணையாகச் சென்று போரிடுவான் காரி. போர் முடிவில் வென்ற மன்னன் அவனுக்குப் பல பரிசில்களைத் தருவான். பொன்னும் மணியும் அளிப்பான். யானைகளும் குதிரைகளும் தேர்களும் அவனுக்குப் பரிசிலாக வரும் கால நாட்களில் அத்தனையையும் வாரி வீசுவான்” என்று குறிப்பிடுகின்றார் (Jagannathan, 1959).

மலையமான் திருமுடிக்காரியைப் பற்றிக் கபிலர் புறநானூற்றில்,

“தொலையா நல்லிசை விளங்கு மலையன்

மகிழாது ஈத்த இழையணி நெடுந்தேர்

பயன்கெழு முள்ளூர் மீமிசைப்

பட்ட மாரி உறையினும் பலவே”

என்று குறிப்பிடுகின்றார் (Gurunathan, 2003).

ஓரி

கொல்லி மலையைச் சேர்ந்தவனாக ஓரி என்பவன் கருதப்படுகின்றான். “ஓரியிடம் வரும் இசைவாணர்கள் அவன் உள்ளத்தைத் தம் இசையால் கொள்ளை கொண்டனர். அவர்களுக்கு யானைகளைப் பரிசிலாகக் கொடுத்தான். வெள்ளி நாரிலே நீலமணியினால் செய்த சுவளை மலர்களைத் தொடுத்து அவர்களுக்கு வழங்கினான். பொற்பு முதலிய பிற அணிகலன்களையும் அளித்தான்” என்று குறிப்பிடுகின்றார் (Jagannathan, 1959).

வல்வில் ஓரியைப் பற்றி வன்பரணர் என்னும் புலவர்

“வேட்டது மொழியவும் விடாஅன் வேட்டத்தில்

தான் உயிர் செகுத்த மான் நிணப் புழுக்கொடு

ஆன் உருக்கு அன்ன வேரியை நல்கி

தன்மலைப் பிறந்த தா இல் நன்பொன்

பல்மணிக் குவையொடும் விரைஇக் கொண்ம் எனச்”

என்று குறிப்பிடுகின்றார் (Gurunathan, 2003).

தான் வேட்டையாடிய மானின் இறைச்சியைக் கொடுத்ததோடு மட்டுமல்லாமல் தன்னுடைய மலையில் பிறந்த நல்ல பொன்னையும் வழங்கியவனாக இவன் இருக்கின்றான் என்னும் கருத்து மேற்கண்ட பாடலின்வழி பெறப்படுகின்றது.

ஆய்

பொதிய மலையை ஆட்சி செய்தவன் ஆய்அண்டிரன். மற்ற வள்ளல்களைப் போல் இவனும் பெருமையுடையவனாக விளங்கினான். இதனை “அவனிடம் அடிக்கடி பாணர்களும் புலவர்களும் வருவார்கள். அவர்களுக்கு மற்றவர்கள் கொடுப்பது போலப் பொன்னும் மணியும் கொடுப்பான். அவற்றோடு யானையையும் பரிசாக வழங்குவான். யானைப் பரிசில் தருபவன் என்று அவனைத் தமிழ் மக்கள் குறிப்பிடுவார்கள்” என்று குறிப்பிடுகின்றார் (Jagannathan, 1959).

ஆய்அண்டிரனின் கொடைத் திறமையை முடமோசியார் என்னும் புலவர்,

“இம்மைச் செய்தது மறுமைக்கு ஆம் எனும்
அறவிலை வணிகன் ஆஅய் அலன்
பிறரும் சான்றோர் சென்ற நெறியென
ஆங்குப் பட்டன்று அவன் கைவண் மையே
என்று குறிப்பிடுகின்றார் (Gurunathan, 2003).

மேற்கண்ட பாடலில் இப்பிறவியில் செய்த கொடையினை விலையாக எண்ணிக் கொள்கின்ற வணிகனாக ஆய் விளங்கவில்லை என்னும் கருத்து பெறப்படுகின்றது.

நள்ளி

நள்ளி என்னும் வள்ளல் கண்டிர நாட்டின் தலைவன் ஆவான். வழியில் வருகின்றவர்களுக்குத் தம்மிடம் உள்ள பொருட்களை வழங்குவான். இதனைக் “காட்டுவாசிகளாகிய எங்களிடம் உங்களுக்கு வழங்கும் அணிகலன் யாதும் இல்லை. என் செய்வது என்று சொல்லித் தன் மார்பில் அணிந்திருந்த சிறந்த முத்துமாலையைக் கழற்றினான். கையில் அணிந்திருந்த கடகத்தையும் கழற்றினான். அவற்றைப் புலவன் கையில் அளித்தான்” (Jagannathan, 1959).

“நாடொறு நன்கலங் களிற்றொடு கொணர்ந்து
கூடுவிளங்கு வியனகர்ப் பரிசில்முற் றளிப்பப்
பீடின் மன்னர்ப் புகழ்ச்சி வேண்டிச்
செய்யா கூறிக் கிளத்தல்
எய்யா தாகின்றெஞ் சிறுசெந் நாவே”

என்று கண்டிரக் கோப்பெரு நள்ளியைப் பரணர் பாடுகின்றார் (Gurunathan, 2003). என்னுடைய நா உன்னுடைய கொடைத்திறனைப் பாட அறிந்திருக்கின்றது என்னும் கருத்துடன் மேற்கண்ட பாடல் அமைகின்றது. மேலும் அவர் காலையில் மருதப் பண்ணையும் மாலையில் செவ்வழிப் பண்ணையும் பாணர்கள் பாடாது மறந்து காணப்படுகின்றனர் என்று ஒரு பாட்டில் குறிப்பிடுகின்றார்.

வள்ளல்களின் நிலை

மேற்கண்ட வள்ளல்களின் நிலையினைப் பார்க்கும்பொழுது அக்காலக் கொடைத் திறமையினை அறிய முடிகின்றது. எத்தகைய சூழ்நிலையிலும் தம்மை நாடிவரும் வறியவர்களுக்கு எத்தகைய பொருளினையும் கொடுக்கும் பண்பினை அவர்கள் பெற்றிருந்தார்கள். ஆனால் அதேவேளையில் சில வள்ளல்களின் கொடைத் தன்மையினை எப்படி ஏற்றுக் கொள்ள முடியும் என்ற வினா எழுகின்றது. குறிப்பாக முல்லைக்குத் தேர் கொடுத்த பாரியின் செயல்பாட்டினைக் குறிப்பிடலாம். முல்லையின் கொடி படர்வதற்காகத் தன்னுடைய தேரினை வழங்கினான் என்னும் செய்தி பாரியின் கொடைத் தன்மையினை உயர்வாகப் பேசுவதற்காக வழங்கப்பட்ட செய்தியா அல்லது உண்மையில் நடைபெற்ற நிகழ்வா என்னும் வினா எழுகின்றது. அதுபோல் மயிலுக்குத் தன்னுடைய போர்வையினை வழங்கிய கதையையும் இங்கே குறிப்பிடலாம். ஒருவர் மயில் அருகே செல்லும்போது அம்மயிலானது பறந்துவிடும் அல்லது அங்கிருந்து சென்றுவிடும். அப்படியிருக்கப் பேகன் எப்படி தன்னுடைய போர்வையினை மயிலுக்கு வழங்கியிருக்க முடியும். இதுவும் உயர்வு கருதி வழங்கப்பட்ட செய்தியாக இருக்கலாம் என்று எண்ணத் தோன்றுகிறது.

இங்கு தலையெழு மற்றும் இடையெழு வள்ளல்களைப் பற்றிய செய்திகள் குறைவாக உள்ள நிலையினை நாம் எண்ணிப் பார்க்க வேண்டும். இரவலன் இருக்குமிடத்திற்கே சென்று வழங்குவனாகத் தலையெழு வள்ளல் குறிப்பிடப்படுகின்றனர். இரவலனின் குறிப்பறிந்து

கொடுப்பவனாக இடையெழு வள்ளல் குறிப்பிடப்படுகின்றனர். இத்தகைய வள்ளல்களின் அடுத்த நிலையில் கடையெழு வள்ளல்கள் குறிப்பிடப்படுகின்றனர். அரசனையோ குறுநில மன்னனையோ வள்ளலையோ புகழாமல் அவர்கள் எவ்வாறு வறியவர்களுக்கோ அல்லது புலவர்களுக்கோ எவ்வாறு பரிசுகளை வழங்கியிருக்க முடியும் என்பதை எண்ணிப் பார்க்க வேண்டும்.

மேற்கண்ட செய்திகளின் அடிப்படையில் வள்ளல்களின் கொடைத்திறனை உயர்வு கருதி பாடப்பட்டவை என்று கருதினாலும் அத்தகைய நிலைகளை ஏற்றுக் கொள்ளக் கூடியதாகத்தான் இருக்கின்றது. இலக்கியங்கள் அதீத கற்பனைகளைக் கொண்டிருந்தாலும் அவற்றால் பல்வேறு வரலாற்றுச் செய்திகள் நமக்குக் கிடைக்கின்றன. குறிப்பாகப் பாரியின் மகளிரை ஒளவையார் அடைக்கலப்படுத்தியது அதியமான். ஓரிக்காக காரியுடன் போர் புரிவது முதலான செய்திகளை அறிந்து கொள்ள முடிகின்றது.

“ஒரு கருத்தாக்கத்தைக் காட்சிப்படுத்தும்போது அக்கருத்தாக்கத்தின் அனைத்துக் கூறுகளையும் பிரதிபலிக்க வேண்டும். அக்கருத்தாக்கத்தின் முன்மாதிரி வடிவமாக அக்காட்சிப்படுத்தல் இருக்க வேண்டும். பல இடங்களில் இதுபோன்ற காட்சிப்படுத்துதலுக்குக் கதை அல்லது கதையமைப்பு கைக்கொடுக்கின்றன. ஒரு குழு இருத்தலுக்கு ஈகை என்னும் கருத்தாக்கம் மிக அவசியம் என்பதால் இக்கருத்தாக்கம் குறித்த கட்டமைப்பு தமிழ்ச் சமூகத்தில் அதிக முக்கியத்துவம் கொடுக்கப்பட்டுள்ளதாகத் “தொல்தமிழர்களின் ஈகையைக் காட்சிப்படுத்தலும் இலக்கியச் சான்றுகளும் குறிப்பிடுகின்றன.

மேற்கண்ட கூற்றின் அடிப்படையில் இரவலர்களுக்குக் கொடுப்பது காட்சிப்படுத்துதல் என்னும் அடிப்படையில் அமைந்தது என்பதையும் இங்கு எடுத்துக்காட்ட வேண்டியிருக்கின்றது. அதேபோன்று சங்க இலக்கியங்களில் காணப்படுகின்ற வள்ளல்களைப் பற்றிய பாடல்களைக் கொண்டு ஆய்வு மேற்கொள்ளும்போது இன்னும் ஏராளமான செய்திகள் கிடைக்கக்கூடும்.

முடிவுரை

சங்க இலக்கியங்களில் காணப்படும் செய்திகளின் அடிப்படையில் ஒரு மிகச்சிறந்த நூலினைக் கி.வா. ஜெகந்நாதன் படைத்திருக்கிறார். கடையெழு வள்ளல்களைப் பற்றிய தகவல்களைக் கதைவடிவில் மிக எளிமையாகக் கூறியுள்ளார். அதேவேளையில் அதிகமான், வேள், பாரி, பேகன் போன்ற வள்ளல்களைப் பற்றிய தகவல்களுக்குக் கொடுத்த முக்கியத்துவம் மற்ற வள்ளல்களுக்கு அவ்வளவாகக் கொடுக்கப்படவில்லை. ஒருவேளை அவர்களைப் பற்றிய தகவல்கள் அவருக்கு மிகக் குறைவாகக் கிடைத்திருக்கலாம். எப்படியாயினும் கடையெழு வள்ளல்கள் பற்றிய அறிமுக நூலாக இந்நூல் அமைந்திருக்கிறது என்றே குறிப்பிடலாம்.

References

- Devira, (2021) *Thamizh Ilakkiya Thagaval Kalanjiam*, Nandhini Pathippagam, Chennai, India.
- Gurunathan, V., (2003) *Puranaanooru Moolamum Uraiyum*, Vadivel Pathippagam, Thanjavur, India.
- Jagannathan, Ki.Va., (1959) *Ezhu Peru Vallalgal*, Amutha Nilaiyam, Chennai, India.
- Swaminatha Iyer, U.Ve., (2009) *Sirupanarupadai*, U, V, SA., Library, Chennai, India.

Funding: No funding was received for conducting this study.

Conflict of Interest: The Author has no conflicts of interest to declare that they are relevant to the content of this article.

About the License:

© The Author 2022. The text of this article is licensed under a Creative Commons Attribution 4.0 International License